

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:48

Charlotte Dyremose (KF):

Fru Karen Klint har sådan set ret i, at der er et skisma her. Men sagen er jo sådan i realiteten, at det er utrolig svært for præsten at sige nej til en sognebåndsløser, så man kan sige, at det jo ikke er sådan, at præsten så bare kan sidde og vælge og vrage og sige, at han kan lide Petersen, men han kan ikke lide Hansen, og derfor synes han, at Petersen skal være en del af menigheden, men Hansen skal ikke.

Der skal være ganske gode årsager til, at en præst siger nej til en sognebåndsløser. Det er faktisk nærmest umuligt at sige nej til en sognebåndsløser, så jeg ved ikke, om problemet i realiteten er så stort. Men fru Karen Klint har ret i, at der er et skisma her, som det selvfølgelig i den her forbindelse er værd at få drøftet godt igennem.

Kl. 17:48

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere bemærkninger. Tak til den konservative ordfører. Så er det ordføreren fra Dansk Folkeparti, hr. Jesper Langballe.

Kl. 17:49

(Ordfører)

Jesper Langballe (DF):

Vi ser lovforslaget her fortrinsvis som en række fornuftige, lavpraktiske justeringer af forhold, som tiden er løbet fra.

Begrebet kirkedistrikt fjernes og erstattes af sognet. Provstiudvalget får større kompetence til at udligne lokale forskelle på gravstedstakster, alt sammen hensigtsmæssigt og udmærket, ikke noget at hidse sig op over i den store begejstring, og jeg vil ikke fortabe mig mere i det.

Men jeg vil sige, at vi især er glade for, at et par knaster, der kunne have givet virkelige problemer ude i landsognene, er høvlet af til fordel for sognesammenholdet, for folkekirken er jo slet og ret sognet. Vi har ikke i Danmark fabrikskirker eller universitetskirker, vi har sognekirker. Den, som du og jeg deler menighedsfællesskab med, er ikke interessefællesskab eller arbejds-kollegaen eller en fra samme kirkelige retning, det er naboen. Kirke og sogn har fulgtes ad gennem historiens gode og onde dage. Det er derfor sognepræsten dér, hvor man bor, der har pligt til at betjene en med sjælesorg, dåb, konfirmation, bryllup og begravelse.

Kl. 17:49

Imidlertid kan man jo godt have tilknytning til et sogn, der ikke efter de gældende regler er ens eget, et sogn, hvor man f.eks. tidligere har boet, eller hvor man har nære pårørende. Det udgør så at sige aldrig noget problem, fordi præsterne selvfølgelig er fleksible og ikke tager det så tungt, om de strengt taget har pligt til at betjene den pågældende. Fra og med denne lov er det imidlertid lovfæstet, at en vis tilknytning skal respekteres, og det er såmænd udmærket.

Det, der kunne have givet virkelige problemer, var et forslag om, at det at have sommerhus i et sogn gav en ubetinget ret til at blive viet eller begravet der. Det kunne i udprægede sommerhussogne have trængt den fastboende lokale menighed ud i periferien af den kirkelige betjening.

Så var der et forslag om, at et barn har en særlig kirkelig tilknytning til det sogn, hvor barnet går i skole, så forældrene skulle have ret til at forlange, at barnet også blev konfirmeret der. Det ville med temmelig stor sikkerhed have betydet, at de små sogne, som sender børnene i centralskole i et nabosogn, ville blive udpint, så der slet ingen konfirmationer blev holdt. Alle på landet ved, at konfirmations søndagen er en stor og festlig sognedag, som alle tager del i. Her konfirmeres unge sammen, der har fulgtes ad som nabobørn, siden de var små; her er med andre ord den virkelige tilknytning. Den er ikke til en skoleklasse, hvor de mere eller mindre tilfældigt er proppet ind, eller til det sogn, hvor den skole tilfældigvis ligger. Vi kan fuldt ud støtte lovforslaget, som det nu foreligger.

Jeg vil så godt lige til sidst sige noget om det, som har været debatteret i de tidligere indlæg om sognebåndsløsning. Også vi synes, at det er en fuldstændig meningsløshed, at man ikke kan løse sognebånd til overenskomstansatte præster. Jeg må tilstå, selv om jeg måske ikke bliver populær hos embedsmændene, at jeg simpelt hen ikke tror på juristernes forsikring over for ministeren om, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg mener i hvert fald, at ministeren simpelt hen kunne give en administrativ ordre til, at sådan skulle være. Men det er altså et spørgsmål, vi kan tage op.

Derimod har jeg trang til at sige til fru Karen Klint, at der er noget, fru Karen Klint har misforstået. Da den grundtvigske frihedslovgivning satte ind og vi bl.a. fik det meget store gode, frihedsgode, der hedder sognebåndsløsning, var det, som det også er blevet nævnt af fru Charlotte Dyremose, ordet – det var ordet – det var for-